Instanța de fond: Judecătoria Chișinău (sediul Centru) – Ciprian Valah
Dosarul nr. 2r-985/26; PIGD nr. 2-26048262-02-2r-15052026

D E C I Z I E

25 mai 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Instanța de judecată în componența:

Președintele completului, judecător Ana Panov
Judecătorii – Svetlana Vîșcu și Elena Bolocan

Examinând, fără participarea părților, recursul declarat de către Țurcan Vadim, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 17 aprilie 2026, prin care a fost admisă cererea depusă de Țurcan Galina, cu atragerea organului de poliție Inspectoratul de Poliție Rîșcani mun. Chișinău, privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva violenței în familie cauzate de Țurcan Vadim, –

C o n s t a t ă:

I. Circumstanțele cauzei, stabilite de instanța de fond: La 17.04.2026, petiționara Țurcan Galina a înaintat în judecată prezenta cerere privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva violenței în familie.

În motivarea cererii a indicat că se află în relație de căsătorie cu Ţurcan Vadim. La întreţinere au un copil minor Turcan Andrei, ***** Pe întreaga durată a căsniciei, a fost supusă în mod repetat violenței fizice, psihologice şi economice din partea soțului. Actele de violenţă se caracterizează prin: violență psihologică, exprimări necenzurate, amenințări cu aplicarea violenței, jigniri, umiliri, înjurare, insultare, amenințări verbale și violență fizică. La aceste acte de violenţă este prezent şi copil minor Turcan Andrei.

Menționează că agresorul Turcan Vadim este foarte periculos, agresiv violent şi are un comportament necontrolabil. Ultimele acte de violență au avut loc la 27 martie 2026 şi 02 aprile 2026. Turcan Vadim a aplicat violență fizică şi violenţă psihologică față de subsemnata Turcan Galina. În seara zilei de 27.03.2026, între ei a izbucnit un conflict. În cadrul acestui conflict, Turcan Vadim a manifestat un comportament agresiv.

Indică că, anterior acestui incident, acesta i-a transmis în repetate rânduri mesaje cu caracter amenințător, fapt care a determinat-o să solicite intervenția organelor de poliţie.

La data de 02.04.2026 în privința agresorului Ţurcan Vadim a fost emis ordin de restricție nr. 88 pe un termen de 10 zile.

Solicită emiterea ordonanței de protecţie pe o perioadă de 6 luni.

În ședința de judecată petiționara Țurcan Galina și avocatul acesteia Andrușciac Victor au solicitat admiterea cererii potrivit măsurilor și argumentelor indicate în cerere, a circumstanțelor relatate și probelor anexate.

I.I. Încheierea primei instanțe: Prin încheierea din Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 17 aprilie 2026, s-a admis cererea înaintată de Țurcan Galina privind aplicarea măsurilor de

protecție împotriva violenței în familie cauzată de Țurcan Vadim, persoană interesată Inspectoratul de Poliție Rîșcani mun. Chișinău. S-a emis ordonanță de protecție pe un termen de 6 (șase) luni, începând cu 17 aprilie 2026, ora 14:30. S-a încasat de la Țurcan Vadim în bugetul statului taxa de stat în mărime de 250 (două sute cincizeci) lei.

I.II. Recursul declarat: Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 04 mai 2026 Țurcan Vadim, a depus cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 17 aprilie 2026.

În argumentarea recursului declarat, partea recurentă a indicat că examinarea cererii petiționarei a fost examinată, în lipsa sa deoarece nu i-a fost comunicată ora și locul ședinței.

Menționează că începând cu data de 27.03.2026, părțile locuiesc separat: recurentul în or. *****, iar petiționara în or. *****. Minorul Andrei locuiește permanent cu recurentul. Intersectarea dintre părți este posibilă doar ocazional, inclusiv deoarece petiționara activează la grădinița amplasată în apropierea domiciliului recurentului, iar acesta se află frecvent în or. ***** în interes de serviciu.

Comunică că la 06 și 08.04.2026, recurentul i-a propus petiționarei desfacerea căsătoriei și stabilirea domiciliului copilului minor pe cale amiabilă. Acesta recunoaște că, inițial, după aflarea infidelității conjugale, a avut o reacție emoțională, însă ulterior discuțiile dintre părți au vizat în principal activitatea școlară și extrașcolară a minorului. În opinia recurentului, cererea privind emiterea ordonanței de protecție a fost depusă pentru crearea unei imagini de victimă, inclusiv pe fondul refuzului minorului de a locui cu mama.

Susține că în speță nu există dovezi privind un pericol real și imediat pentru viața sau integritatea fizică a petiționarei și a minorului. Recurentul invocă faptul că scopul ordonanței de protecție este prevenirea unui risc real și imediat de violență, iar circumstanțele cauzei nu confirmă existența unui asemenea risc.

Consideră că pretinsa violență psihologică nu întrunește condițiile prevăzute de lege, întrucât nu au fost demonstrate acțiuni repetitive și de intensitate care să producă o stare de suferință psihologică reală.

Indică că petiționara este o persoană adultă, independentă și care locuiește separat, iar comunicările dintre părți au vizat în principal copilul minor și conflictele familiale existente. Simplele divergențe sau tensiuni dintre foștii soți nu pot fi calificate drept violență psihologică în lipsa intenției de a provoca suferințe psihice.

Susține că nu au fost prezentate probe suficiente care să demonstreze existența unui pericol imediat sau constant pentru petiționară, iar aplicarea măsurilor de protecție în privința minorului a fost dispusă formal, fără administrarea probelor necesare.

Afirmă că apelurile repetate la serviciul 112 au fost efectuate intenționat pentru a crea aparența unei situații de victimizare și pentru a obține ordonanța de protecție, ulterior utilizată ca probă în litigiul privind stabilirea domiciliului copilului minor.

Mai arată că, la data de 21.04.2026, asistentul social și un polițist s-au prezentat la domiciliul său din or. ***** pentru punerea în executare a încheierii Judecătoriei Chișinău din 17.04.2026, iar în urma verificărilor s-a constatat că minorul Andrei refuză să locuiască împreună cu mama sa.

Solicită casarea încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 17 aprilie 2026 cu emiterea unei decizii noi prin care să fie respinsă cererea de aplicare a măsurilor de protecție împotriva violenței în familie.

I. III. Termenul de declarare a recursului și procedura de judecare a recursului: În conformitate cu art. 425 Cod de procedură civilă al RM, termenul de declarare a recursului

împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Astfel, având în vedere că împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 17 aprilie 2026, recurentul a depus recurs la data 04 mai 2026, Colegiul constată respectarea termenului legal de depunere a cererii de recurs.

În temeiul art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă al RM, este întemeiat a reține că, întru pregătirea examinării recursului, s-a expediat în adresa intimatului/intimaților și altor participanți copia cererii de recurs împreună cu înscrisurile anexate și s-a acordat termen pentru prezentarea referinței la cererea de recurs, explicând că neprezentarea în termen a referinței asupra cererii de recurs nu împiedică soluționarea cauzei în baza materialelor din dosar.

În același timp, participanții la proces au fost informați **despre stabilirea termenului de judecare a recursului şi despre faptul că se va examina fără participarea părţilor,** pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității.

În ceea ce privește cererea și argumentele părții recurente privind examinarea recursului în ședință de judecată publică cu participarea părților, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că acestea se întemeiază pe aprecierea subiectivă a volumului drepturilor și obligațiilor sale procedurale și interpretarea eronată a normelor de drept.

Or, în conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă al RM, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor, **normă de drept de care Lege nu prevede derogări.**

II. Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, examinând legalitatea și temeinica încheierii judecătorești contestate cu recurs, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și în baza materialelor din dosar, ajunge la concluzia că recursul nu este întemeiat și urmează a fi respins cu menținerea încheierii contestate, având în vedere faptele constatate și concluziile reținute **infra.**

În drept, în conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.

În temeiul art. 8 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea acestui drept decît în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova, statul garantează fiecărui om dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică.

În temeiul art. 49 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, statul facilitează, prin măsuri economice şi prin alte măsuri, formarea familiei şi îndeplinirea obligaţiilor ce îi revin.

În temeiul art. 118 alin. (1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe

care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 278^3 alin. (1)-(2) Cod de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie se examinează de instanțele judecătorești conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepțiile și completările stabilite în prezentul capitol și în legislația de prevenire și combatere a violenței în familie. (2) Instanța examinează cererea de aplicare a măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie cu participarea victimei și a persoanelor interesate. În calitate de persoane interesate pot fi atrase în proces oricare dintre instituțiile abilitate prin lege cu funcții de prevenire și combatere a violenței în familie, în funcție de circumstanțele individuale ale cazului.

În conformitate cu art. 278^4 alin. (1) Cod de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție se depune la instanța judecătorească de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vârstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliție, organul de asistență socială sau de către procuror. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecție în interesele copilului sau ale persoanei în privința căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire, de procuror sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea și protecția personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire și în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal.

În temeiul prevederilor art. 278^6 alin. (3) Cod de procedură civilă, declarația victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice.

Potrivit dispozițiilor art. 278^7 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă, instanța de judecată emite în 24 ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecție, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.

Potrivit dispozițiilor art. 278^7 alin. (1)-(2/1) Cod de procedură civilă, (1) Instanţa de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, o încheiere prin care admite sau respinge cererea. (2) În cazul admiterii cererii, instanţa emite o ordonanţă de protecţie, prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri: a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună sau de a sta departe de locuinţa victimei, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziţie asupra bunurilor; b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea victimei, excluzînd orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia; c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea; d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează; e) obligarea, până la încetarea măsurilor de protecție, de a contribui la întreținerea copiilor pe care îi are în comun cu victima; f) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acţiune este determinată de instanţa de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenţei sau pentru eliminarea ei; g) limitarea drepturilor în privința bunurilor comune cu victima; i) interzicerea de a păstra şi a purta armă; j) obligarea agresorului de a elimina din dispozitivul digital și/sau dintr-un sistem informațional datele informatice cu conținut abuziv. (2/1) Măsurile de protecție prevăzute la alin. (2) lit. a)–d) se aplică în mod obligatoriu cu monitorizare electronică, în modul prevăzut de lege. (2/3) Măsurile de protecție prevăzute la alin. (1) lit. b)–d), f), i) și j) pot fi aplicate în cazul oricăror forme de

violență împotriva femeilor. (3) Măsurile de protecţie se aplică pe un termen de până la 6 luni.

În conformitate cu art. 2 din Legea cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor și violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, și în sensul prezentei legi, următoarele noţiuni semnifică: violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral; violenţă fizică - vătămare intenţionată a integrităţii corporale ori a sănătăţii prin lovire, îmbrîncire, trîntire, tragere de păr, înţepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar; violenţă psihologică – provocarea suferinței psihice și/sau a stării de tensiune, impunerea voinței ori a controlului, intimidarea, inclusiv prin utilizarea tehnologiei informației și/sau a comunicațiilor electronice, manifestate prin acte de: înjurare; insultare; luare în derâdere; poreclire; șantajare; distrugere demonstrativă a obiectelor; implicare în viața personală; gelozie; izolare prin detenție, inclusiv în locuința familiei; izolare de prieteni, de comunitate; interzicere a contactării altor membri ai familiei, inclusiv creare de impedimente în întrevederea părinților și copiilor; privare de acces la informație; interzicere, creare de impedimente sau control al accesului la rețelele de socializare; interzicere și/sau creare de impedimente în realizarea profesională ori în urmarea programului de studii/programului de formare profesională; amenințare cu moartea ori cu vătămare a integrității corporale; amenințare cu răspândirea, fără consimțământ, a informației despre viața intimă, privată și/sau de familie; persecutare; deposedare de acte de identitate; afișare ostentativă a armelor sau lovire a animalelor domestice; alte acte cu efect similar.

În conformitate cu art. 3 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și violenței în familie nr. 45 din 01 martie 2007, (1) Subiecţi ai violenţei în familie sînt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii.

(1/1) Subiecții violenței împotriva femeilor sunt agresorul și victima. [Art.3 al.(11) introdus prin LP231 din 15.08.24, MO355-357/15.08.24 art.561; în vigoare 15.08.24]

(2) Membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt: a) în condiţia de conlocuire: *persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii;*

b) în condiţia de locuire separată: *persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).*

În temeiul art.12 alin. (1) din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și violenței în familie, victima are dreptul să sesizeze orice caz de violență împotriva femeilor și de violenţă în familie şi să solicite protecţie.

În accepțiunea art.15 alin. (2) şi alin. (3) al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, (2) Ordonanța de protecție se comunică imediat subdiviziunii teritoriale a poliției și organului de probațiune din raza unității administrativ-teritoriale în care își are domiciliul agresorul, iar acestea, la rândul lor, asigură informarea neîntârziată a agresorului privind măsurile aplicate. În cazul eliberării ordonanţei de protecţie în privinţa copilului sau a victimei care are copii, instanţa de judecată informează şi autoritatea tutelară de la locul aflării copilului.(2^1) În cazurile în care ordonanţa de protecţie a fost eliberată în perioada de acţiune a ordinului de restricţie de urgenţă, interdicţiile stabilite prin ordinul de restricţie încetează odată

cu aplicarea măsurilor de protecţie dispuse prin ordonanţa de protecţie.(3) Măsurile de protecţie prevăzute la alin.(1) se aplică pe un termen de până la 6 luni, pot fi revocate în condiţiile prezentei legi şi pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condiţiilor prevăzute în ordonanţa de protecţie.

În acest sens, este întemeiat a statua că, scopul adoptării Legii nr. 45 din 01 martie 2007 a fost și este întru consolidarea, ocrotirea și sprijinirea familiei, asigurarea respectării principiilor fundamentale ale legislației cu privire la familie, realizarea egalității de gen între femei și bărbați ca element-cheie în prevenirea violenței asupra femeilor, precum și faptul că violența în familie afectează femeile în mod disproporționat, iar, prin aplicarea măsurilor de protecție, asupra victimei se urmărește înlăturarea pericolului de a fi supusă violenței sau altor acțiuni ilegale din partea agresorului, or este pusă în pericol viața și sănătatea victimei, în prevenirea unor noi acte de violență asupra victimei și/sau asupra altor membri ai familiei, precum și în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

Colegiul civil consideră întemeiat să menționeze că declarația independentă a victimei este suficientă și nu necesită prezentarea altor probe pentru emiterea ordonanței de protecție doar în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice, care presupune că aceste acte s-au produs deja și se pot repeta.

Determinând faptul existenței violenței psihologice, care ar necesita emiterea ordonanței de protecție, urmează a fi luat în calcul faptul că, din definiția legală a acestui tip de violență rezultă că *manifestările descrise de legiuitor trebuie să se desfăşoare pe o perioadă de timp suficient de lungă ca să determine crearea unei stări de suferinţă psihologică victimei, respectiv să prezinte caracter repetitiv şi de intensitate care să conducă la formarea în plan psihic a credinţei sincere că aceste violenţe sunt reale*.

În același timp, nu orice divergențe, contradicție sau stare de tensiune constituie în sine formă de violență psihologică în lipsa intenției agresorului de a-i cauza victimei vreo suferință. La fel, în cadrul examinării cererii privind emiterea ordonanței de protecție este întemeiat a verifica dacă, sub pretextul existenței violenței în familie și solicitarea aplicării măsurilor de protecție, nu se urmărește soluționarea altor litigii ce există între membrii familiei.

Colegiul judiciar reține jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului care statuează că, conceptul vieții private include integritatea fizică și psihologică a unei persoane, care este de obligația Statului să o protejeze, chiar dacă pericolul vine urmare a acțiunilor altora. În acest sens, ele trebuie să mențină și să aplice în practică un cadru legal corespunzător care acordă protecție împotriva actelor de violență din partea persoanelor private (a se vedea *X și Y c. Olandei*, citat *supra*, §§ 22 și 23; *Costello-Roberts c. Regatului Unit*, 25 martie 1993, § 36, Seria A nr. 247-C; *D.P. şi J.C. c. Regatului Unit*, nr. 38719/97, § 118, 10 octombrie 2002; *M.C. c. Bulgariei*, nr. 39272/98, §§ 150 și 152, CEDO 2003-XII; *A c. Croației*, nr. 55164/08, § 60, 14 octombrie 2010; și *Hajduová*, citat *supra*, § 46).

În ceea ce privește argumentele recurentului privitor la procedura de examinare a cererii în lipsa sa, este întemeiat a reține că se întemeiază pe interpretarea eronată a normelor de drept. Ori, în temeiul art. 14 alin. (2) din Legea cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor și violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007**, cererea sau demersul pentru eliberarea ordonanţei de protecţie depuse în instanţă de judecată se examinează conform Codului de procedură civilă.**

În temeiul art. 278/6 alin. (1) CPC al RM, după primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată dispune imediat citarea victimei și a persoanelor interesate, contactează organul de poliție de la locul aflării agresorului şi solicită informarea

acestuia despre procedura iniţiată. Instanţa de judecată poate decide citarea pentru audiere în şedinţă de judecată a presupusului agresor, respectiv nu este obligată.

În această privință, se constată că, despre procedura și termenul de examinare a cererii, a fost informată victima și organul de poliție.

În același sens, este întemeiat a reține că, în temeiul art. 278/6 CPC al RM, (1) După primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, instanţa de judecată a contactat organul de poliție de la locul aflării agresorului, acesta fiind obligat să informeze agresorul despre procedura iniţiată.

La fel, în temeiul art. 278/6 alin. (4) CPC al RM, neprezentarea presupusului agresor la şedinţa de judecată, precum și neprezentarea raportului de caracterizare a familiei vizate și a presupusului agresor sau a altor acte solicitate de instanța de judecată nu împiedică instanţa să examineze cererea.

În același context, este întemeiat a reține că, în conformitate cu prevederile art. 278/7 CPC al RM, instanţa de judecată este obligată, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, să emită o încheiere privind soluționarea cererii.

În ceea ce privește fondul cauzei, analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, Colegiul constată că instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.

În această privință, Colegiul civil, în baza materialelor cauzei, explicațiilor făcut de părți în fața instanței de fond și în recurs, constată după cum urmează:

Victima Țurcan Galina și agresorul Țurcan Vadim se află în relații de căsătorie, locuind în prezent împreună în aceeași gospodărie. Prin urmare, în sensul art. 2 și 3 din Legea nr. 45/2007, aceștia au calitatea de subiecți ai respectivei legi.

Din materialele cauzei rezultă că agresorul Țurcan Vadim manifestă sistematic violență fizică și psihologică în privința victimei Țurcan Galina, iar la 2 aprilie 2026, pentru aceste fapte, întru protecția victimei, IP Rîșcani al DP mun. Chișinău a emis ordin de restricție în privința lui Țurcan Vadim.

Aceste circumstanțe sunt confirmate prin probele administrate în ședința de judecată, și anume: proces verbal de audiere a victimei, raportul Centrului de Justiție Familială al Poliției, nota informativă emisă de aceeași instituție. Toate aceste mijloace de probă susțin afirmațiile victimei Țurcan Galina expuse în cererea scrise.

Mai mult, circumstanțele respective se confirmă inclusiv prin declarațiile oferite în cadrul ședinței de judecată referitoare la existența violenței psihice și fizice exercitate de agresori.

În baza probelor administrate în ședința de judecată, precum și a explicațiilor oferite de pretinsa victimă, prima instanță a constatat existența unor indicii privind exercitarea actelor de violență psihologică de către Țurcan Vadim asupra lui Țurcan Galina, manifestate prin amenințări și comportamente de intimidare.

Astfel, analizând aceste fapte în ansamblul lor, instanța corect a apreciat că ele depășesc limitele unui conflict interpersonal obișnuit și întrunesc elementele constitutive ale violenței în familie, în sensul Legii nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie.

În consecință, s-a reținut că Țurcan Galina este îndreptățită să beneficieze de măsurile de protecție prevăzute de art. 15 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007.

Colegiul apreciază ca neîntemeiate criticile formulate de recurentul Țurcan Vadim, potrivit cărora faptele invocate nu ar fi fost probate în mod corespunzător, iar instanța de fond ar fi dat dovadă de lipsă de imparțialitate.

Or, analizând conținutul înscrisurilor pertinente și concludente și explicațiile părților, date în ședința de judecată, Colegiul civil concluzionează că a fost dovedit faptul afectării integrității psihologice a victimei, fapte comise sistemic și care se caracterizează prin creșterea în intensitate, respectiv rezultă caracterul întemeiat al concluziilor primei instanțe, care a conchis că, prin acțiunile agresorului este pusă în pericol integritatea psihologică a victimei.

În continuare, raportând prevederile acestor norme la circumstanțele speței, Colegiul conchide că concluzia instanței de fond privind aplicarea măsurilor de protecție pe un termen de 6 luni, este una corectă și proporțională particularităților prezentei cauze.

În același timp, Colegiul reține caracterul întemeiat al raționamentului primei instanțe cu privire la aplicarea măsurilor de protecție față de agresor pe un termen de 6 luni, în rezultatul audierii victimei și examinării circumstanțelor prezentului caz, fiind suficientă pentru a proteja victima și pentru reeducarea și reaprecierea propriei conduite de către agresori.

Astfel, în ceea ce privește argumentele recurentului care contestă aplicarea măsurilor de protecție, Colegiul consideră că acestea sunt neîntemeiate, întrucât din ansamblul probelor administrate rezultă existența unui risc real și actual de exercitare în continuare a violenței psihologice asupra victimei. Constatările instanței de fond se întemeiază pe declarațiile consecvente ale victimei, coroborate cu plângerea depusă la organul de poliție, procesul-verbal de audiere și chestionarul de evaluare a riscurilor, ordinul de restricție, care, analizate în ansamblu, confirmă manifestarea unui comportament abuziv și repetitiv din partea recurenților.

Colegiul judiciar reține jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care statuează că, conceptul vieții private include integritatea fizică și psihologică a unei persoane, care este de obligația Statului să o protejeze, chiar dacă pericolul vine urmare a acțiunilor altora. În acest sens, ele trebuie să mențină și să aplice în practică un cadru legal corespunzător care acordă protecție împotriva actelor de violență din partea persoanelor private (a se vedea *X și Y c. Olandei*, citat *supra*, §§ 22 și 23; *Costello-Roberts c. Regatului Unit*, 25 martie 1993, § 36, Seria A nr. 247-C; *D.P. și J.C. c. Regatului Unit*, nr. 38719/97, § 118, 10 octombrie 2002; *M.C. c. Bulgariei*, nr. 39272/98, §§ 150 și 152, CEDO 2003-XII; *A c. Croației*, nr. 55164/08, § 60, 14 octombrie 2010; și *Hajduová*, citat *supra*, § 46).

Astfel, anume statului îi revine obligația pozitivă de a acționa în scopul garantării dreptului la respectul vieții private şi de familie, protecției efective împotriva violenței în familie, obligațiile pozitive includ pe de o parte adoptarea unui cadru legal cu scopul de a preveni și pedepsi maltratarea din partea persoanelor private și pe de altă parte, aplicarea legilor în practică, atunci când se cunoaște despre un risc iminent de maltratare a unei persoane particulare sau când maltratarea a avut deja loc, astfel acordând-i o protecție victimelor și pedepsindu-i pe cei responsabili de rele tratamente (a se vedea § 56 din hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în cauza Eremia ș.a. contra Republicii Moldova).

Mai mult, măsurile de protecție dispuse au un caracter preventiv și temporar, fiind instituite tocmai pentru a preveni agravarea situației de conflict și pentru a asigura protecția efectivă a victimei, fără a presupune stabilirea vinovăției definitive a recurentului. În aceste condiții, susținerile recurentului referitoare la lipsa probelor sau la caracterul disproporționat al măsurilor nu pot fi reținute, atât timp cât instanța a constatat existența unei stări de pericol justificată de circumstanțele cauzei și de necesitatea respectării dreptului victimei la securitate și integritate psihică.

Colegiul respinge argumentele recurentului privind examinarea recursului în ședință de judecată, cu citarea și participarea părților, întrucât, potrivit regulilor de procedură aplicabile examinării în ordine de recurs, cauza se soluționează fără citarea părților, în baza materialelor

dosarului. În plus, circumstanțele cauzei sunt suficient elucidate prin probele administrate la dosar, nefiind necesară prezența părților pentru clarificarea unor aspecte suplimentare ori pentru justa soluționare a recursului.

În același timp, este întemeiat a respinge ca neîntemeiate argumentele recurentului care pretinde nemotivarea încheierii judecătorești, or, reieșind din circumstanțele constatate de prima instanță, motivele și concluziile instanței la examinarea cererii de aplicare a măsurilor de protecție, Colegiul conchide că încheierea instanței de fond este una argumentată, legală și întemeiată.

În același context, instanța de recurs reține că argumentele invocate în interesele recurenților sunt formale și neîntemeiate, din care considerente din urmează a fi respinse, cu menținerea actului judecătoresc atacat.

În concluzie, având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, deoarece circumstanțele importante pentru examinarea cererii au fost constatate şi elucidate pe deplin de prima instanță, concluziile primei instanțe nefiind în contradicție cu circumstanțele de fapt constatate, la emiterea încheierii judecătorești prima instanță a aplicat corect normele de drept material și procedural, iar recursul declarat este neîntemeiat, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia să respingă recursul declarat și să mențină încheierea primei instanțe.

III. În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a), art. art. 423 - 426, art. 428 Cod de procedură civilă al RM, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru, –

D e c i d e:

Se respinge recursul declarat de către Țurcan Vadim.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 17 aprilie 2026, prin care a fost admisă cererea depusă de Țurcan Galina, cu atragerea organului de poliție Inspectoratul de Poliție Rîșcani mun. Chișinău, privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva violenței în familie cauzate de Țurcan Vadim.

Decizia instanţei de recurs este irevocabilă din momentul emiterii. Decizia se plasează pe pagina web a instanţei judecătorești www.cac.instante.justice.md.

Președintele completului, judecător – Ana Panov

Judecătorii – Svetlana Vîșcu

Elena Bolocan